

Kousanec

Na stavbě nebylo vidět výsledky a rádio mě nadále rvalo uši bez toho, aby alespoň přehlušilo štěkot té smečky, která se na mě vrhala, jen co jsem slezl ze střechy. Musel jsem vynalézt lest/strategii, jak se dostat domů bezpečně/v klidu. Na poslední příčku žebříku jsem položil zalívací/kropicí hadici a pak, ještě než jsem se dotkl nohou země, jsem spustil silný proud vody a udržoval jsem tím ty šelmy v bezpečné vzdálenosti. Jednoho dne se však stříkací pistole pokazila/zadřela/zasekla. V tu ránu se ke mně fena a její gigantická štěňátka přiřítily a obklíčily mě, takže jsem se nemohl dostat ani ke vchodovým dveřím, ani vyšplhat po žebříku. Uprostřed toho víru chlupů jsem se snažil zachovat chladnou hlavu, vymanit se z té smečky a snažil jsem se je kopanci zahnat na ústup. A v tom mě to nejzdegenerovanější/nejzvrhlejší/nejzavilejší psisko z celé té hordy kouslo do kotníku. Ne příliš zuřivě, ale dostatečně silně na to, aby mi otisklo řezáky do kotníku/svémi řezáky kotník procvaklo. Hněv mě přiměl k tomu, abych/Vzteky bez sebe/poháněný vztekem/vytočený vzteky jsem se hnál za Pedrem Kantorem/jsem se obořil na Pedra Kantora/jsem si šel podat Pedra Kantora.

- Tak a už dost/Tak to už by stačilo. S těmi psy se už musí něco udělat/se to musí nějak dořešit.
- To s váma souhlasím, pane Tanner. Víte, o co tu jde/šlo/víte, kde je problém/víte, co se vůbec stalo?
- Jedna ta bestie mě kousla/Jedno to hovado mě kouslo/Jeden ten debil mě kousnul.
- Jo, to jsem viděl/to jsem si všiml. Ale víte proč? Protože je už několik dnů/pár dní ohrožujete tou hadicí. Se psama je to jako s náma, potřebují vědět, za co je trestáme. A já cítím/ jsem si všim, že ty zvířata si už několikátý den říkají „Pan Tanner nás nemá rád. Pořád by po nás jen stříkal hadicí. A přitom jsme mu nic neprovedli./A my jsme mu přece nic neudělali “ A zrovna včera jsem říkal Pierrovi: „Uvidíš, to neskončí dobře, ten Tannerův vynález s hadicí/stříkací vynález./to s tou hadicí, panem Tannerem a psama. “
- Poslyšte, pane Kantore, nežádám po vás přednášku o psí mentalitě/přednášku ze zvířecí psychologie, ale nějaké řešení, co s vašimi psy/co s těmi zvířaty.
- Ale vždyť vám to povídám, pane Tanner. Přestaňte po nich stříkat/je kropit.

Soused

Mému nejbližšímu sousedu zůstala určitá vazba na mého strýce/ Můj soused měl k mému strýci blízko a zjevně mě přijal za vlastního. Často jsme si vyměnili pár zdvořilostí a když mě spatřil na střeše, nikdy mě neopomenul pořádně/svědomitě/nepřehlédnutelně pozdravit. Jedno sobotní dopoledně mě však znepokojeně/ustaraně/ s ustaraným výrazem oslovil.

- Máte je tam/Jsou tady?
- A koho/kdo?

- Ty pokrývače/Ti pokrývači.
- Je víkend, takže ne/Ne, je víkend.
- Poslyšte, pane Tanner, nechci se plést/míchat do něčeho, co se mě netýká, ale s těma chlapama budete mít potíže. Nejsou od fochu, to jsou grázli/podrazáci/hajzlíci/šmejdi.
- Jak to/Jak jako grázli/podrazáci/hajzlíci/šmejdi...
- No prostě podivní ptáčci. O tý práci neví ani ň/V tý práci neví, která bije. Jakmile se otočíte, přestanou dělat/makat, dobře na ně vidím/ode mě je na ně dobře vidět. A navíc neumí ani chodit po střeše. Při každém kroku vám rozbíjejí tašky. Taková střecha, to není jen tak, pane Tannere. Vás strýček by si je tady nenechal ani pět minut. A ti jejich uštěkaní psi a to uječené rádio. Musím mít s něma svatou trpělivost/ to chce opravdu trpělivost/Člověk musí mít opravdu trpělivost, to mi věřte.
- To mě opravdu/vážně mrzí. Už jsem jim řekl, ať to ztlumí.
- Ale oni budou stejně/beztak každých deset minut na sebe řvát/halekat/stejně každých deset minut uslyším jejich řev/jak řvou/vyřvávat. Pokaždé sebou trhnu leknutím/úplně nadskočím. Prostě si myslím, že jsou to střelení/praštní idioti. Kde vy jste k nim vůbec přišel/A vůbec, kde jste je sebral?

Lhal jsem, když jsem zabručel/zamumlal, že mi je doporučil známý. Podruhé jsem zalhal, když jsem tomuto muži slíbil, že bude konec se všemi takovými výstřelky a že na to dohlídnu/že všechno to šílenství skončí a že na to dám pozor.

Absence

Stavba se vlekla/vázla. Některé dny jsem měl pocit, že proplouvám pásem rovníkových tišin, jak tomu říkají mořeplavci, což jsou oblasti naprostého klidu, kde není hladina moře čerena ani nejmenším/nejnepatrnějším vanutím větru/kde nic nefouká a ani větříček nezčeří hladinu moře. Na mé střeše se nic nehýbalo. Ani nejmenší známka/náznak nejnepatrnější/nějaké činnosti. Řekli bychom, že Pedro a Pierre se ukrývali na střeše jako nějaké ještěrky otupělé vedrem. Díky své nečinnosti byli téměř neviditelní. Občas znenadání oživli, vykřikli „král rádia“ a zmizli v zákoutích rekonstrukce/v nějakém rožku půdy. Jejich systematická pomalost byla doprovázena chronickými absencemi. Ty dvě podšívky, měly schopnost zašít se někam, než by člověk řekl švec./Ti dva ptáčci uměli ufrknout, než by člověk mrknul okem. Vyložili na zem tašky a než jsem stihl ten náklad vynést na střechu, zmizeli. Psi jakbysmet. Neváhali cokoli mi navykládat, jen aby odůvodnili svůj náhlý odchod. Štěně spolkl/zhltno něco jedovatého. Problémy s bankou. Technická kontrola dodávky. Sociálka potřebuje ověřit jejich prohlášení/dokumenty. Pokaždé to bylo „tak naléhavé, že jsme vůbec neměli čas vám o tom říct“. Nedá se tvrdit, že by vynaložili moc námahy na to, aby přišli s nějakými věrohodnými záminkami/výmluvami. Večer odcházeli a zdravili „tak zítra“ a vrátili se o dva dny později v doprovodu té divoké smečky. Jednoho rána už jsem to nevydržel a zavolal jsem Pedrovi na mobil:

- Kdy počítáte/Kdy si myslíte, že dorazíte?

- Pane Tanner, dnes a ni zítra nebude moct přijít. Právě jsem v Touraine u svojí matky, která je hodně nemocná. Musím se o ni postarat.

V dále jsem zaslechl štěkot.

- A Pierre?
- Pierre? Co byste chtěl, aby dělal samotný na takové stavbě...?
- Aby mi pomohl.
- Nic si z toho nedělejte, pane Tanner. /Buďte v klidu, pane Tanner. Jen co přijedu, budem makat za čtyři a doženem ten skluz.
- Byl jsem odhodlaný nenechat si to líbit. Okamžitě jsem zavolał Pedru Kantorovi na jeho pevnou linku v Toulouse. Jasně, že to ten idiot zvedl.
- Už jste zpátky? Takže vaší matce se ulevilo.
- Poslouchejte, za chvíli jsem tam.

Psi zavýli.

- Před minutou jste byl v Touraine.
- Ale vůbec ne. To jste špatně pochopil. Říkal jsem vám, že jsem zpátky z Touraine. Že jsem ZPÁTKY, pane Tanner.
- Přestaňte si ze mě dělat blázna, jo? Je deset hodin. Jestli tu s Pierrem nebudete do poledne, vyhodím vám náradí před dům a najmu si někoho jiného.
- Vy někoho máte?
- Někoho si najdu.
- Víte co, pane Tanner? Od pohledu vypadáte sice mile, ale doopravdy/v jádru jste dost tvrdý člověk.